

det min Opfattelse, at ligesaa vist som en fuldstændig Negtelse af Finantsloven er konstitutionel berettiget, ligesaa vist vil ogsaa en saadan Forkastelse af lovhjemlede Udgifter være konstitutionel berettiget, thi deri ligger Betydningen af, at vi ikke have et Normalbudget, det er nemlig et Vaaben, lagt i Forsamlingens Haand til at gjøre Ende paa en Konflikt med Regjeringen, naar der ikke har kunnet findes nogen anden Uvei. Det er min Opfattelse af dette Spørgsmaal, naar man ser det blot theoretisk. Man vil jo saa let forstaa, at, havde dette Spørgsmaal ikke haft en saa gennemgribende principiel Betydning, var der ikke blevet kæmpet med den Iver og Barne, for at udelukke Normalbudgettet, som der blev kæmpet under Grundlovsforhandlingerne 1865 og 1866. — Den anden Del af de finantsielle Bestemmelser, som skulde opfattes som blivende, og som ikke kunde røres, ere de Bestemmelser, som vedrøre bestaaende Institutioner, som ere overleverede ved Tradition, og endstjøndt disse Institutioner naturligtvis ikke ere saaledes omgjærde, saaledes garanterede som andre, der ere betryggede ved Lov, er det paa den anden Side ogsaa klart, at til en vis Grad ville saadanne Institutioner, som have Traditionens Hævd, have tilnærmelsesvis et lige saa sikkert Staae at staa paa som de, der ere begrundede ved Lov, saalænge disse Traditioner ikke blive brudte, saalænge disse Traditioner fra ingen Side blive berørte. — Og endelig er der en tredje Del af disse Bevillinger, det er dem, der betegnes som de sædvansmæssige, de Bevillinger, der en Gang ere blevne givne, og som man igjen bevilger Aar efter Aar, det er Bevillinger, som efter Traditionen i Reglen have et Billighedskrav, og det er min Opfattelse og Erfaring af de Forhandlinger, Folkethinget hidtil har ført, at der neppe er nogen Lov, som er stærkere for Folkethinget, end netop Billighedskrav, saa ogsaa i den Henseende vil saadan en sædvansmæssig Bevilling være under ordinære Forhold tilstrækkelig værnnet ved det Hensyn, det Billighedshensyn, som Folkethinget — det er jeg overbevist om — altid vil tage. Saa meget mere maa det undre, at det høie Landssting ikke hør netop i dette Punkt holdt sig denne Grundsætning efterrettelig med Hensyn til de Ændringer, der ere foregaaede paa Finantsloven; thi blandt de enkelte Poster, som det andet Thing har fremdraget af sit eget Initiativ, ere nogle, som netop i den Henseende gjøre Brud paa sædvansmæssige Bevillinger. Vi erindre jo Alle fra Forhandling ene i 1875 den meget omtalte da tilveiebragte Overenskomst, og vi erindre vist ogsaa, at blandt de Punkter, hvorom Rigsdagens Afdelinger den Gang kom til Forlig, var det ene det, at der blev sat et vist Tilskud til Universitetet, som i Birkeligheden udgjorde 50,000 Kr., idet de 100,000 Kr., som den Gang søiedes til, var til et særligt Diemed, nemlig, til Dpførelsen af Museet, og det andet Punkt var det, at man lod staa paa

Finantsloven en Bevilling til trængende Høifskoleelever af 66,000 Kr. Hensynet til det Sædvansmæssige og Billighedshensyn har været det Veiledende for Folkethinget, naar vi i de siden den Tid forløbne to Aar ikke have rørt ved disse Forslag. Vi have ladet det af Ministren foreslaaede Tilskud til Universitetet af 50,000 Kr. blive staaende og have ikke søgt at forhøje, stjøndt der har været Grund dertil, Tilskudet til Høifskolerne. Det er Billighedshensyn, der i den Henseende have ledet Folkethinget og Hensynet til det andet Thing. Jeg tror, at det andet Thing vilde fuldere have opfyldt den Grundsætning, som det synes, at det selv har opstillet ved ikke at røre disse sædvansmæssige Bevillinger; thi hvad vilde det naturlige Svar fra vor Side have været? Det vilde have været: At optage et andet af de to store Tvistpunkter fra 1875, nemlig Lønningstillæget til Embedsmændene. Ogsaa det hviler kun paa det Sædvansmæssige, det, at den Gang er blevet bevilget. Folkethinget har haft Billighedssjælelse nok til ikke at ville gjøre det, til ikke at ville røre ved det. Naar man nu ser paa den foreliggende Finantslov og da spørger, om der i den ved de Forslag, som ere komne fra Folkethingets Side, er gjort Brud paa de Regler, jeg her har omtalt, tror jeg, at man vil have overmaade Vanskelighed ved at bevise det. Evertimod vil det ikke ligge fjernt at vise, at er der sket Brud paa lovhjemlede Udgifter, paa Tradition og Andet, saa er Initiativet dertil ikke taget af Folkethinget, men derimod af den høitærede Regjering. Naar der da først er Tale om, hvorvidt der paa Folkethingets Finantslov er optaget nogen Post, der strider mod gjældende Lov, har man jo i den Henseende været overmaade vanskeligt filllet for at finde Exempler; der kunde jo ikke nævnes Theatret og Lienderne; thi det strider ikke mod nogen gjældende Lov. Man har havt meget ondt ved at finde saadanne Exempler, og man har da taget et Par Punkter op, som ved deres Videnhed ere blevne, om jeg tør bruge det Udtryk, næsten komiske. Der hører netop, for at forstaa sig paa Spørgsmaalet om Kronborg Amtstue og det vestindiske Spørgsmaal, en ganske speciel sin parlamentarisk Gøne til for at kunne opbage, hvori det Vikante ved disse Punkter ligger; thi det er blevet opfattet og misforstaaet saaledes, som om det dreiede sig om, at man ved Finantsloven vilde nedlægge Kronborg Amtstue, eller ved Finantsloven vilde paalægge de vestindiske Der et Tilskud eller, rettere sagt, som om Striden dreiede sig om, hvorvidt de vestindiske Der skulde yde et Tilskud til Statskassen eller ikke. Dette er jo ingenlunde Tilfældet. Det gjælder kun om en forskjellig Opfattelse af visse detaillerede Bestemmelser i den vestindiske Koloniallov og den almindelige Lønningsslov, hvorom Meningerne ere delte; men den høitærede Finantsminister maa tilstaa, at den ene Fortolkning jo for saavidt i